

מבין משאבים- 2206
א' אב תשע"ח
13 יולי 2018

אביאל אור ליאור אסף רון נועה גיא עומרי

בין חם מחזור אבר מצוה

נועה מציין ניקו גילי אביאל חן ליאור

מה בעלון:

סיכומי ישיבת מלכירות ומשולחן המלכירות/ ענת מאור

ברכת רון מדריק הנצורים/ רון קילר

ברכה בשם ההורים לנצרי החט מחזור/ יותם בבאי

ברכה מהסבתא עדי/ עדי בבאי

שולחנות עצאליס (מרוקאים) / אפי אפיס

אוסף קטעים מצבירות שורשים של ילדי כיתת צאלון

החולאים בר מצווה -

סבא רמי, אבא של אבא מספר על עצמו/ לביא שי

ראיון עם סבתא מרגלית סיקרון/ חן פרסי

זרקור על סבא סא"ל (מי"ל) אסל משה/ גילי אסל

סיפור על תמונת המשפחה של סבתא דבורה בן חיים/

ליאור בן חיים

על מי"ל ודברים אחרים/ דן חנוך

מהנצפה בישובנו/ משולחן ונאה סיקרון

כולל מולמנים

למסיבת בר המצווה של כיתת צאלון

שתתקיים ביום חמישי 19.7.18

ב-18:30 קבלת פנים לכולם,

ובהמשך ארוחת ערב למולמנים

ב-21:00 ההצגה על הדשא ליד חדר האוכל.

סיכומי מלכירות

סיכום ישיבת מזכירות מס' 24/2018 מיום 24.6.2018

1. לימודים בתשע"ט (2018/19).

המזכירות שמעה דיווח ממש"א כי במעקב תקציבי של שנת 2017 ו-5 חודשים מ-2018, נמצא שההוצאות בפועל של תקציב הלומדים גבוה מהמתוכנן. הצורך בצמצום הגרעון ל-2018 וכן העובדה שרשימת אלה שאמורים להמשיך ללמוד גם בשנה הבאה, כבר מכסה את תקציב 2019 - הביא את מש"א והמזכירות להחלטה לא לפתוח הרשמה ללומדים חדשים לשנה הבאה (2018/19) ולדון בפניות המעטות שכבר הגיעו רק לקראת 2019/20 בנוסף לפניות נוספות אם יהיו. השתלמויות של הכשרה מקצועית יידונו דרך הענפים או במש"א. (נמסר כדוח מזכירות באסיפה ב- 11.7.18).

2. תוספת והחלפת חברים בועדות קלפי וועדת חברים – עדכון ממש"א.

מאחר ומדובר בועדות שחבריהם צריכים להיבחר בקלפי – הנושא הובא לאסיפה (1.7.18) ותתקיים הצבעה בקלפי.

3. עדכון על הובלת צח"י

לצערנו, הימים בעוטף עזה לא חוזרים למצב רגיעה, והנושא נהיה אקטואלי מחדש. מש"א סיכמה שהובלת צח"י תהיה ע"י הצוות הבא ; **איתי שביט** – יו"ר, **מוני מ"מ ואורי זיו** מקשר לקליטת קיבוץ כיסופים. ובנוסף אליהם כמובן ממשיכים לכהן בצח"י כל בעלי התפקידים הנוגעים בדבר מצוות הבריאות, החינוך, בית הארחה, הביטחון והדוברות. ביום א' הקרוב, 15.7 בשעה 13.00, תתקיים במועדון ישיבת רענן והתעדכנות של כל ההיערכות, ואמיר ברקוביץ יעביר את הידע שהצטבר בנידון.

4. המלצה למחויבות החברים שהיו/הינם עובדי חוץ להתקשרות עם המסלקה של

האוצר.

צוות הפנסיה והמזכירות סיכמו את הדיון מלפני כחודש, ובאו למסקנה, גם בעקבות ניסיון חיובי מקיבוצים אחרים, להמליץ על כניסת הקיבוץ להסדר זה. היתרון במסלקה שהיא מאפשרת הן לחברים עצמם, והן לקיבוץ, למצות את הידע והזכויות של מה שהצטבר לרשותם בקופות גמל וקרנות שונים, ולא אחת נשכח בחשבונות הבנקים העלומים. חומר הרקע המלא יפורסם לקראת הבאת הנושא לאסיפה.

5. היערכות ראשונית לשנת חגיגות ה-70 למשאבי שדה

צוות של מתנדבים וו. תרבות החלו בגיבוש רעיונות ראשוניים בנושא חג השבעים. הכוונה היא לשנת פעילות לקראת חגיגות השבעים – מחג הקיבוץ בנובמבר זה, 2018, ועד לחג השבעים בנובמבר 2019. חברים/ות ובנים/ות נוספים המעוניינים להשתלב בצוות – מוזמנים לפנות לרונית בן טל. המזכירות נתנה ברכה לרעיון, כפי שהיה בעבר בחגיגות ה-50 ובחג ה-30 למשק. סוכם לשמוע בהמשך מהצוות על הרעיונות להצעות לאירועים, על מובילי החגיגות ועל היקף התקציב המשווער (המועצה מעמידה לרשותנו 70,000 ₪; ומוצע שהתקציב מהקיבוץ יהיה מהתחום הקהילתי והעסקי כאחת). כן צוין שרצוי לשלב בין האירועים לבין נושאים שיצמחו מהעבודה הקהילתית עם רפי נשיא, וכן שהאירועים והתקציב יהיו מידתיים.

סיכום ישיבת מזכירות מס' 25/2018 מיום 8.7.2018**1. עדכונים על ההתקדמות הנדרשת לקראת הפקדת התב"ע ולקראת הליך רכישת הקרקעות ע"פ חלופת האגודה 1524.**

- א. המזכירות שמעה דיווח על מצב התב"ע לאחר דיון בועדת התכנון המחוזית. חודדו היבטים שיש להתגבר עליהם על מנת לאפשר את הפקדת התב"ע בזמן סביר, שמתארך ממילא. הצוות המטפל בכך - שירה מור יוסף (מהנדסת המועצה), שי זינדרמן, מוני וענת מאור, וכן אורן ענבר/יאיר איזן - בודק את הנושא עם גורמי המקצוע, ויעדכן את המזכירות והקיבוץ.
- ב. לאור העובדה המשמחת שרמ"י סוף סוף ביצעה עסקת רכישת הקרקע עם שני קיבוצים; מעלה גלבוע ורעים – החלטנו לקבל את המלצת התנועה לבדוק האם לפצל את הרכישה לשתי פעימות; מיידית - לרכוש את הקרקע והמגרשים של הקיבוץ הנוכחי (כ 190 מגרשים ו 67 בתים קטנים), ובהמשך את שאר המגרשים (כ 295). יובא לדיווח ואישור האסיפה.

2. תקנון הורים – סעיף הורים סיעודיים

בהשתתפות: יהודית אלישע – רכזת רווחה, אורלי פרנק – נציגת המרפאה בתקנון הקיים (מ-2009) נקבע שהקיבוץ אינו רואה את עצמו קולט הורה סיעודי (סעיף 9); הורה שהופך להיות סיעודי אינו יכול לגור עוד בקיבוץ (סעיף 13); והקיבוץ יקלוט הורה אחד או זוג הורים בשנה (סעיף 14). וזאת, בעיקר בגלל העומס הרב הקיים בעבודת המרפאה והצוות הרפואי, ובגלל הקושי של הקיבוץ לספק בכל מקרה את התנאים ההולמים לכך. בעקרון, המזכירות סבורה שזו הדרך שיש להמשיך בה, אך, לאור מספר מקרים מצומצם בעבר, ולאור רצונות של חלק מהחברים לסייע להוריהם בביתם הם (ובמיוחד עם הרחבת הדירות), סוכם לבחון האם ובאילו הסדרים, ניתן לאפשר לחברי קיבוץ שמוצאים לנכון להביא את הוריהם הסיעודיים לביתם. כמו כן ייבדק ההיבט התקציבי של תשלום ההורים

הסיעודיים מבחוח, לסיוע קבלת שירותים מהמרפאה. צוות של המזכירות, ועדת בריאות וועדת חברים יבחן זאת, והנושא יוחזר למזכירות ולאסיפה.

3. תוספות לתקנון שיוך בתים (לקראת השלמתו להצבעה בקלפי, לאחר אישור טבלת האיזונים).

- צוות האיזונים של שיוך הבתים ממתין לשיבת ההנהלה הכלכלית, כדי לתת מענה כלכלי להצעת האיזונים שהתגבשה, ואזי הנושא יגיע לאסיפה. תוך כדי הדיונים, עלו סוגיות להוספה לתקנון שיוך הבתים (שיובא בשלמותו לקלפי);
- א. **מענק של 50,000 ₪ להורים, לסייע בבניית התשתיות של בניהם** – בהצעה המקורית הוצע שכל חברה מקבל זכות לסיוע לבן/ת אחד/ת. צוות האיזונים הציע, והמזכירות סמכה ידה על כך, שמשפחות יקבלו אפשרות לסייע בקליטה ל 3 -בנים/ות. (וזאת, כדי לצמצם במידת מה את הפער עם הגרושים, שבאופן פרקטי, יוכלו להשלים רכישה ולהוריש גם שני בתים לילדיהם).
- ב. **המשך תשלום שכ"ד למפוצלי סטטוס, בעת שיוך הבתים** - מוצע שהתשלום יימשך כמו היום, עד לעת בה בן/בת הזוג של החברה, יבצע את רכישת החצי השני של הבית, או עד ההורשה.
- ג. **תשלום הוצאות אחזקת אדם** – לאחר שיוך הבתים, הורים/ילדים/אחים/נכדים וכד' שיגורו בבית החבר – לא יחויבו במחצית שכר הדירה, הארנונה והביוב – אך ישלמו דמי אחזקת חבר מעודכנים, כפי שהקיבוץ יחליט עליהם.
- הנושאים הללו יצטרפו לדיון המסכם ולהחלטה בקלפי על שיוך הבתים.**

אנחנו האזכירות

- **דרושים מתנדבים/ות לשמירה נגד טרור ההצעות בשדות עוטף עזה** - השטחים השרופים הולכים ומתרחבים; כוחות הביטחון וצוותי האש מטפלים בעשרות שריפות מדי יום; ומהשטח עולה צורך בסיוע נוסף. וכאן נכנסים המתנדבים לתמונה. בעקבות בקשה מאנשי קק"ל ובארגונו של יואל מרשק מגבעת השלושה, החלו לצאת אזרחים לשטח ולשמש כתצפיתנים על נקודות שריפה בעוטף עזה. המתנדבים - קיבוצניקים, מושבניקים ועירוניים, מוצבים ליד הקיבוצים ארז, ניר עם, עלומים וכיסופים. המטרה: מתן התרעה לכוחות כיבוי האש על כל תחילת דליקה בשטח. זמני המשמרות הם בין 12.00-18.00 מדי יום, ולפניהן תדריך מקצועי חובה בנקודת ההתכנסות בצומת יד מרדכי. יש להצטייד במים ומזון. מומלץ גם משקפת וכמובן מכשיר סלולרי. שיבוץ המתנדבים נעשה בזמן התדריך. לפרטים נוספים, יש לפנות ליואל מרשק - 052-2465474, או לאיילת גיל - 054-4287700 ayeletgil88@gmail.com

פנייה מקופת בית; כאשר נוסעים מספר חברים יחד יש לבצע את רישום הרכב ע"י הכפתורים של כל השותפים על מנת למנוע סרבול בחישובים). לידיעת החברים; כאשר

יש מספר שותפים בנסיעה, ניתן לפשט את הליך חלוקת התשלום הן לחברים והן לקופת הבית, ע"י הכנסת כל הכפתורים של השותפים בלחיצה ובסיום הנסיעה. התוצאה היא שהתשלום מתחלק אוטומטית בין כל הנוסעים. הדבר יקל על החברים ועל קופת בית כאחת.

- לבני י"ב היקרים והוריהם, בתום ערב בירה ונסירה – המסיים פרק כה משמעותי בחייכם – גאים בכם, ושפע ברכות לקראת שנת השירות והצבא.
שבת שלום!!
ענת מאור – מזכירת הקיבוץ

שולחנות צאלים / ארובעים

שולחנות עגולים / מרובעים, ממש לא משנה. התחלנו תהליך בפגישות אישיות, קבוצתיות, לאחר מכן התקיים במועדון מפגש שסיכם ותיאר את המצב כפי שהצטייר מתחושות החברים. בשלב השלישי התכנסנו בחדר האוכל להמשך התהליך, אליו הוזמנו כל החברים. חלק בא עם ספקות. מה שבלט היה מכנה משותף, הרצון לתת צ'אנס. אם לסכם את תחושת החברים: לכולם טוב בקיבוץ וכולם אוהבים את המקום. ובכל זאת יש דברים שמפריעים ויש רצון לשנות כדי שתהיה אוירה טובה יותר. יש באוויר רעשי רקע וצריך למצוא את הדרך להנמיך מעט את הצרמוניה. נושא הקליטה חשוב לכולם וצריך לתת עליו את הדעת כי הולכת וצומחת כאן קהילה רב גילאית. במילה אחת - היה ערב מוצלח. החברים יצאו בהרגשה טובה. אז בתקווה להשתתפות רחבה יותר במפגשים הבאים. יש לנו קיבוץ אחד, אין לנו קיבוץ אחר, בואו כולנו יחד נשמור עליו. אלי אלישע, חבר בצוות ההיגוי.

לתום ויאול

ברכות למחורק מצה"ל

קליטה מהירה וקלה במק ובאזרחות

בית מאבי עדה

ברכת רון מדריך הנצורים

אז ערב טוב,

טוב אז אני עומד כאן גאה בפעם השלישית ורציתי להגיד משהו לשכבת לוטס המהממת שלנו, מסר שהייתי רוצה שיהדהד אחורה גם לפטל ומנגו שעמדו כאן בשנים הקודמות, וגם לאילו שיעמדו כאן בשנה הבאה.

להיות ילד במציאות בה אתם גדלים זה לא פשוט.

לא פשוט להיות ילד בחברה שמונעת מפחד וצמצום.

להיות ילד בחברה שהתשובה "בסדר" היא מכבסת מילים "לרע לי ואני לבד, אבל ממילא לא יהיה לך אכפת".

לא פשוט להיות ילד בחברה המפריטה עצמה לדעת ומחסלת את הביטחונות שלה בעצמה,

לא פשוט להרים הופעה לקיבוץ, בחברה שמציבה עוד ועוד גבולות בין מה ששלי לשלך,

לא פשוט לדרוש מחברים להגיע לחזרות, להתאכזב, להתעכב וליצור יחד.

לא פשוט שהכל לא רק זורם, שיש ויכוחים, מריבות, חוסר ביטחון, ואולי אני רוצה את זה יותר מאחרים ולאף אחד פשוט לא באמת אכפת.

לא פשוט לבחור לדבר, לבחור לסלוח, לבחור להאמין אחד בשני, להאמין בקבוצה שלנו.

ולמרות שכל זה לא פשוט, אתם עושים את זה, שנה אחרי שנה, דורות של נעורים, המשמשים

מגדלור של אור בוהק שכולנו יכולים לצעוד לאורו ואתם מרגשים אותי, כל פעם מחדש,

ועכשיו תורכם: אור, ליאור, גיא, נעה, אסף, עומרי, רון ואביאל, לסמן לנו את הנתיב הזה.

אל תתנו לזקנה מרירה להשפיע עליכם, לאמירה הפושעת "הנעורים של היום זה לא מה שהיה

פעם" כי האומרים אותה מקנאים ברעננות נעורית או טיפשים מכדי להבין שאתם באמת לא

מה שהיה פעם, אתם טובים יותר, אתם ניצבים מול מציאות מורכבת בהרבה ממה שעמדו בה

נערים בקיבוץ לפני 10, 20, ו-30 שנה אחורה, ועדיין אתם בוחרים להיות פה, בוחרים להרחיב

את המושג "שלנו", למחוק גבולות בין אתה ואני ולחזור לאהוב, להיות חברים ולמרוד בסדר

הקיים, למרוד בסדר הכוחני, האלים והגזעני בחברה בה אנחנו חיים, בוחרים לקשור עצמכם

אחד לשנייה ולקיבוץ ביצירה משותפת, להתאגד ולגשר על פערי הזמן מתוך רצון לשוב

ולהתקרב, בוחרים לשים במרכז את החברות והקשר רב השנים שלכם,

בוחרים באדם.

אין גאה ממני על היום הזה

אוהב תומך ומחבק

רון

ברכת ההורים לנצח החל אחלוק

בוגרי לוטם היקרים,

נאספנו כאן, קבוצת נערים והוריהם ששורשיהם בקהילה המשותפת הזו, רגע לפני שהערב שלכם מתחיל.

לפני פחות מחודש נדמה היה כי זה לא אפשרי – נדמה היה כי המסלולים המקבילים של כולכם לא מאפשרים עשייה משותפת למען מפגש משותף שלכם ויחד אתנו במעגלים המתרחבים, ההורים, המשפחה והקהילה. העשייה שלכם לערב הזה וזה שיבוא מחר מוכיחה הרבה דברים.

- מוכיחה בגרות ורצינות – לקחתם על עצמכם משימה וביצעתם.
- מוכיחה גמישות מחשבתית – חרגתם מהתבנית הנהוגה ובניתם קונספט חדש וייחודי המתאים לכם ומביא את עצמכם.

- מוכיחה רצון ואהבה – כי כל דבר הנעשה באהבה ורצון סופו שיצליח. אז רגע לפני שאתם ממשיכים במסלולים המקבילים שלכם, מי ישירות לצבא ומי לשנת השירות, אנו רוצים לומר לכם כמה מילים המתקשרות להוכחות שנתתם בהוצאה לפועל של ערב זה.

אנחנו אוהבים אתכם וגאים בכם – כל אחד ואחת מכם עולם ומלואו הוא. אתם הנהגים של מכונית חייכם – אם עד כה יכולתם לפנות אלינו בטענות ומענות ועלינו הייתה האחריות לרצות אתכם, עכשיו זה השתנה. אתם האחראים לחייכם ואנחנו עברנו לשבת על מושב הנוסע. ממנו נמשיך להרעיף אהבה ופינוק וגם לתת עצות, אם תרצו. אולם, בסופו של דבר, אתם תקבעו כיצד יראה המסלול שלכם. אל תקבלו הכל כמובן מאליו, שאלו שאלות והטילו ספק גם בתשובות שתקבלו – העולם שלנו שהופך להיות מקוטב וקיצוני מרגיל אותנו לחיות במונחים של שחור ולבן. למען ההגינות החיים הם תמיד ברמה כזו או אחרת של "אפור". נסו לחפש את הפשרה, נסו לחשוב מחוץ לקופסה ומצאו פתרונות יצירתיים שיאפשרו לכם לחיות עם המצפון שלכם. כבדו את הסובבים אתכם – מחלוקות ניתן להעצים ומנגד ניתן לגמד, הכל תלוי בגישה שלכם. אהבה ומילה טובה, דיבור רגוע ולא "נגוע" ואפילו נגיעה אוהבת ולא "מטרידה" עוזרים לפתור מחלוקות שנדמה שאין אפשרות לפתור. היו טובים וחברים טובים לעצמכם ולסובבים אתכם. לימדו לסלוח ולקבל את השונה וצאו לעולם לעשות טוב. מילה אחרונה לשותפים שלנו, הצוות החינוכי שליווה אתכם לאורך השנים האחרונות ובמיוחד לרון. הרבה תודה על השעות, האכפתיות, ההשקעה והנכונות שגיליתם. חינוך אינו נמצא בראש סולם העבודות המתגמלות חומרית. מנגד, הוא נמצא בראש סולם העבודות הקשות במונחים של השקעה נדרשת, שעות עבודה בלתי נגמרות ואנרגיות שיש לחדש כל הזמן.

זה לא מובן מאליו. תודה בשם הורי כיתת לוטם

ברכה מהסבתא עדי קא'י

לשכבת לוטם, עם סיום 12 שנות לימודים. להורים, למשפחות לאורחים ולחברים ברכות.

זהו הסוף הגיע,

בית הספר הוא בר חלוף.

זהו בדיוק הזמן להריע,

יש אנחנו בסוף.

רגע לפני שנפרדים,

רגע לפני שעולים על מדים.

פתאום מבינים שבעצם,

רוצים להישאר ילדים.

מבינים שרגע... רוצים להשאיר

נתיב חזרה,

הסיום הגיע.

כמו שאמרו חכמינו ז"ל,

סוף טוב הכול טוב.

ולגבינו?

זהו סוף שרק התחלה.

וברגע מרגש כזה,

צריך להגיד תודה גדולה

לכל העוסקים במלאכה.

מחנכים מחנכות, מורים מורות

לכל מערכת החינוך, לצוות המדריכים

שכל אחד בתרומתו נתן עצמו ומעצמו.

לכל העוסקים בהכנת הערב.

ולבוגרים נאחל ונברך-

שימרו על עצמכם,

חופש נעים.

אסיים בנימה אישית

כסבתא אני רוצה לברך את עומרי

תמשיך להיות, אהוב, חרוץ ובוגר,

אוהבת סבתא עדי

בהתאם לפנהוט אצלנו בעלון, מוצרכים כאן קטעים מעבודות העורכים על חלק מילדי הכר מצוה

סבא רמי, אבא על אבא מספר על מצוה / לביא עי

"שמי רם שי. נולדתי ב 27.9.1931 נולדתי בירושלים והורי התגוררו אז בירושלים, אך הם עברו מיד לתל אביב כי אבי מצא שם עבודה. שם משפחתי הוא שי משנת 1950, המשמעות של שי היא מתנה. שם משפחתי הקודם היה שמנובסקי והפך לשי. בבית הורי דברו רק רוסית ואתנו הילדים עברית. הכרתי את הוריו של אבי מפני שהם גרו בארץ וקראו להם יעקב וזלדה, אימי עלתה לארץ עם שתי אחיותיה בשנת 1928 מאוקראינה ללא הורים כך שלא הכרתי אותם. היה לי אח אחד ששמו היה עישיהו אבל כינוהו שי, שי לא התחתן ולא היו לו ילדים, הוא בילה את 40 שנות חייו האחרונות באירופה ומת בגיל 69 יום אחרי יום הולדתו, גופתו נשרפה. אבי עלה לארץ מרוסיה עם הוריו והרבה דודים וכולם התגוררו בחיפה, הוא עלה רק עם אח אחד ושלושת אחיותיו נשארו ברוסיה, כולם עלו מאירקוצק כאשר הגיעו לארץ, הם הקיפו את כל אסיה ולא עברו דרך אירופה. עד גיל שנה גרנו בירושלים ואז משפחתי ואני עברנו לתל אביב ושם גרנו עוד חמש שנים ובגיל שש עברנו לשכונה שנקראה "קריית עבודה" והיום נקראת "חולון" גרתי שם עד גיל 16.5. בילדותי אהבתי לקרוא ספרים ולעזור לאבי בעבודתו, להשקות את הגינה הגדולה שהייתה לנו בקריית עבודה. הייתי פעיל מאוד בתנועת הנוער. למדתי בבית ספר עממי בחולון, לאחר מכן עברתי לתיכון בתל אביב ואז יצאתי להכשרה בקיבוץ שם רכשתי השכלה על תיכונים ברופין. למדתי שנתיים השכלה וריכוז משק. כשהייתי קטן רציתי להיות טיפוס פעיל ומוביל בתחום בקיבוצי, טירונות עשיתי במחנה שמונים ואז שחררו אותי והלכתי להכשרה בגרעין. אז הגעתי להכשרה וחיפשתי את הילדה הכי נחמדה שם, הכי נחמדה היתה סבתא שלך – גליה. הייתי שנה בהכשרה בגנוסר והיינו חברים רק בחודשים האחרונים, החלטנו להתחתן בשנת 1951, גידלנו את ילדינו בקיבוץ משאבי שדה. לאורך השנים עסקתי בהרבה תפקידים שונים, עבדתי שנים רבות במפעל לברזים כדוריים "שגיב" בקיבוץ, הייתי מבין מקימיו וניהלתי אותו 10 שנים. בגיל 83 הפסקתי את עבודתי שם. כיום אני חי בקיבוץ עם אשתי וחברתי הטובה גליה"

זרקור על סבא סא"ל (א"ל) אה' א"ל א"ל

בשנים האחרונות, פעיל סבא משה, בגוף שנקרא **תקומה לשחקים**, שמתעד את סיפורם של ניצולי שואה- אנשי צוות אוויר. בשנים האחרונות, יצא כמדריך, עם קבוצות נוער, לפולין. וזה חלק מסיפורו-

"משפחתי לפני מלחמת עולם השנייה מנתה מצד אימי את סבי, סבתי ושנים עשר ילדיהם, שחלקם נשואים עם ילדים. לאחר המלחמה שרדו רק שישה מילדיהם ללא בני משפחתם, גם סבי וסבתי נספו. מצד אבי המשפחה מנתה את סבי, סבתי וארבעה בנים. לאחר המלחמה שרדו שלושה וסבתי.

בשואה עם תחילת המלחמה עברנו עם אחיו ואשתו של אבי וסבתי, לכפר ליד קרקוב. אבי הסדיר לכולנו מסמכים שמעידים שאנחנו לא יהודים עזרה לך העובדה שהפולנית שלנו הייתה מושלמת וכולנו היינו בלונדינים עם עיניים כחולות, פרט לאשתו של הדוד שלי - אחיו של אבי. משם עברנו לוילה בירוסלב שהייתה שייכת לגב' ונדה ינישבסקה, אחרי המלחמה אבי תמך בה כספית עד לפטירתה. לי תקופה זו היתה נחמדה מאחר שלא הסתתרנו. מורה אוקראיני בוילה, שברח מהכיבוש הרוסי, לימד אותי לקרוא לכתוב וקצת חשבון.

ב- 1942, עברנו לוורשה לדירה, ערב אחד אמר לאבי השוער שהלילה תחפש המשטרה שם יהודים והוסיף שאין לו מה לדאוג כי הרי הוא פולני טהור. איני יודע אם היה חיפוש באותו לילה אבל למחרת עברנו לדירה אחרת, בה נשארנו עד פרוץ מרד בוורשה ב- 1944. דודתי לא יצאה מהבית, בגלל המראה היהודי שלה. כל הזמן היתה צריכה לחמץן שיערה לבלונד. סבתי הייתה עושה את הקניות ודודי עבד בתחנת רכבת, הוא היה בריון אמיתי עם כווייה גדולה על הבטן, שכולם פחדו ממנו. הוא לחם ונספה במרד וורשה. בתקופת המרד ראינו ענן עשן גדול מעל העיר, המשפט שפולנים אמרו באותה תקופה "היום הם- מחר אנחנו" זאת בגלל הטרור שהגרמנים הנהיגו כלפי הפולנים.

דודי עבד עם אבי בעסק הם מכרו כל מיני סחורות, פעם כאשר חזר אבי ברכבת לוורשה מנסיעת עסקים, הגרמנים עצרו את הרכבת בדרך. הנוסעים הורדו מהרכבת ונבדקו מסמכים. הוא נחרד מכך, ניגש לגרמני והציג את עצמו כסוכן בחברת מסחר גרמנית שלה סניף בוורשה, וציין שהוא חייב להגיע עם המטען לשם. אבי הבטיח לגרמני שאם יבוא אליו יהיה לו משתלם. לסיכום, הנוסע היחיד שעלה חזרה לאותה רכבת היה אבי.

הורי חשבו שאני לא יודע שאנחנו יהודים והשתמשו בכינויי קוד כשדברו על היהודים. אבל אני ידעתי וכאשר יום אחד סיפרתי זאת לאבי בסוד הוא הזדעזע.

ב- 1 לאוגוסט 1944 החל מרד, של המחתרת הפולנית נגד הנאצים, אבי הצטרף מיד לשורות A.K., בעבר היה בשרות חובה ביחידת קומנדו אלפינית לכן ידע לייצר חומרי נפץ מאולתרים ולהפעיל אותם. במרד עסק בעיקר בייצור בקבוקי מולוטוב.

באותה תקופה הסתתרנו עם שאר הדיירים במקלט של הבניין. כעבור כחמישה ימים הגרמנים הגיעו, הרגו מספר שוטרים פולנים שהיו אתנו, והתחילו בהכנות להריגת השאר. אנשים התחננו לחיילים, פתאום אחד החיילים זרק את כובע הפלדה שלו על הרצפה הושיב אותי על

ברכיו, אמר לקצין שיש לו אחד כזה בבית והוא לא מוכן לבצע את הפקודה. הקצין הורה להם לשלוח את כולם החוצה. הגענו למחבוא חדש, אבי מצא אותנו הגיע לבוש מדים ועם אקדח. מאותו רגע נשמר איתו הקשר למרות פעילותו במרד, עד שהגרמנים הוציאו אותנו בצעדה ארוכה למחנה מפונים, ומשם לכפרי איכרים רחוקים, יום אחד כאשר שחקתי כרגיל בכפר, הגיע אבי על אופניים והייתה שמחה גדולה. בוקר אחד, התעוררנו וראינו חיילים גרמנים בורחים דרך השדות הסמוכים לבית, המלחמה הסתיימה כנראה זה היה ב- 17 לינואר 1945.

אחרי המלחמה אבי עם אחיו פתחו מפעל קטן לייצור סוגי מזון מאבקות. אבי שהיה אוטודידקט עם משיכה לכימיה אף הקים מתקן לייצור חומצת לימון, היחיד בפולין. זה היה הישג משמעותי כי באותה תקופה היה מחסור בחומרי גלם בפולין. אני התחלתי ללמוד בכיתה ב', הייתה אנטישמיות מצד התלמידים, למרות שתמיד סיפרו שאכלו בחגים גפילטע-פיש, "המתכון היהודי" לדבריהם. ניסנו להגיע לישראל אך נתפסנו בצ'כיה עם עוד כעשרים איש. הכניסו אותנו לחודש מאסר במחנה עבודה. למיטב זכרוני המחנה דמה יותר למחנה קיץ, השומרים הצ'כים לא לקחו את תפקידם יותר מדי ברצינות.

התקומה בישראל בתחילת ספטמבר 1949 עלינו על אוניה בשם גלילה. אחרי מספר ימים ראינו את הר הכרמל. הקליטה הייתה מאוד קשה עבור הורי, אבי עבד בבניין עד שקיבל התקף לב. אמי נפטרה בשנת 1983 והוא נפטר בשנת 1994. בגיל 16 התחלתי ללמוד בבית הספר הטכני של חיל האוויר. בסיומו ב- 15.11.1954 התגייסתי, לאחר טירונות הוצבתי בטייסת 103. המטוסים שעבדתי עליהם היו "B17", "דקוטרות", ו"נורדים". ואז הצטרפתי למכונאים המוטסים בחו"ל, ב- 1961 הוחלט להעניק כנפיים גם למכונאים מוטסים, קבלתי כנפיים כאשר היו 900 שעות טיסה. עברתי בין התפקידים מכונאי מוטס בכיר, קצין מוסך דרג ב' של הנורדים, קצין מערך המסוקים, מפקד גף ביקורת אווירונאוטית של בח"א 8 ומשם לראש מדור ארגון תחזוקה במחלקת תוא"ר, מפקד מלפ"ט, והועליתי לדרגת סא"ל. השתחררתי עם כ- 2,500 שעות טיסה ב- 1982. לאחר השחרור עבדתי בתעשייה האווירית בחטיבת הנדסה. התפקיד הראשון שלי היה להקים ולארגן תהליך ניתוח תחזוקתי בפרויקט הלבאי. עסקתי בפרויקטים כאחראי לנושא ILS (Integrated Logistic Support). לבסוף, עסקתי בפיתוח ורישוי אחזקה של מטוסי מנהלים G250 (גלקסי) ו-G150. הפעלתי תהליכי ניתוח ורישוי אחזקה, שבוצעו לראשונה בתע"א ובישראל. פרשתי סופית במרץ 2009, אחרי 26 שנות עבודה בתע"א, מהן 7 שנים על חוזה מיוחד, כי עברתי את גיל הפרישה. לאחר הפרישה אני מנהל חיים של פנסיונר רגיל

סיפור של תמונת המשפחה המורחבת של סבתא דבורה בן חיים / ליאור בן חיים

משפחת גלזל ערב מלה"ע השנייה. סבתא הלן והאחיינית שלה טינה (ביתה של ייטה) נסעו יחד מפריז לפולין לשכנע את המשפחה לבוא עימם לצרפת. צילום אחרון של המשפחה המורחבת. מאז לא זכתה סבתא הלן לראות את משפחתה. אביה נפטר זמן קצר אחר כך, וכל בני המשפחה שנותרו נלקחו למחנות ההשמדה ונרצחו בטרבלינקה. מכל המצולמים ניצלו סבתא הלן והילדה טינה.

"תמונה זו צולמה לקראת 1938 (במאה הקודמת) והינה חשובה מאד למשפחתי מצד סבתי שרובה ככולה נספתה בטרבלינקה בזמן השואה. צריך לזכור שרוב משפחתה של סבתי גרה אז בברודי אשר בפולין ולמרות תקופות לא קלות ושימועות על עליית הנאצים בגרמניה מיאנו רוב חברי המשפחה (טופר) לעזוב את פולין.

רק אימא של סבתי ואחת מאחיותיה עזבו אז את פולין והיגרו לפריז צרפת. אימא של סבתי (מסומנת בעיגול בחלקה הימני העליון של התמונה) צפתה את הבאות, ולאחר שהשתקעה בפריז חזרה לבקר עם אחייניתה (בחלקה התחתון של התמונה) בברודי פולין, בעת הביקור ניסתה לשכנע ולהניע את בני משפחתה לעזוב את פולין ולבוא עמה – אלו לא שעו לבקשותיה. וכל הנוכחים בתמונה נספו בטרבלינקה מס' שנים מאוחר יותר.

בהיטי בתמונה אני מבחין בפרט מעניין: חילופי דורות - בעוד שסבא של סבתי לובש בגדים שחורים וכיפה שחורה לראשו (סב זה במרכז התמונה בן כ-80 בעת צילום התמונה, כלומר הוא יליד אמצע המאה ה-19!!) - אזי הדור הבא מתהדר בחליפות מודרניות לתקופה ההיא רובם אז עוסקים במקצועות חופשיים, ניתן להבחין בפרטי לבוש של הנשים ההולמות את התקופה ההיא אני מבחין באווירה של שביעות רצון וגאווה של הבוגרים בתמונה. גאווה על משפחה נרחבת וענפה נראה אז בברור שאלו לא משערים מה יעברו עוד שנים כה מעטות.....

המבנה הדורי בתמונה ידוע וברור במרכז הסבא והסבתא של סבתי (היא עדיין לא בחיים אז... היא ילידת 1942) הסבים מוקפים בילדיהם ונשותיהם יושבים מקדימה הילדים החמודים שהם בני דורה של סבתי (שלו היו שורדים את השואה ודאי היו יותר מבני 90 כיום....) ברור לי שהתמונה מבווימת (הרקע הלבן מאחור....) כמו כן, שימו לב, שהילדים התבקשו לשלב זרועותיהם. בראותי את התמונה הנדירה הזו אני נימלא עצב רב, בראותי את הדמויות, את הפנים אני מבין את גודל האסון, שהנאצים הארורים המיטו על עמנו בכלל ועל משפחתי בפרט"

ראיון עם סבתא מרצ'ית / חן פרסי

"נולדתי בירושלים וגרתי בעיר העתיקה. לאבא שלי קראו עזרא ואמא שלי שמחה. שניהם התייתמו בגיל צעיר. את סבא מצד אבא שלי התורכים לקחו לצבא והוא לא חזר, כנראה נהרג, סבתא שלי מתה מרוב צער. אבי ואחיו יוסף נשארו יתומים גדלו בבית היתומים דיסקין שהיה ידוע לשימצה. בשלב מסוים הם ברחו מבית היתומים. אמא שלי התייתמה בגיל צעיר היו לה אחות ואח. לסבתא שלה היו הרבה כאבי בטן, באה אשה לטפל בה פתחה לה את הבטן בבית, שגרם לזיהום ממנו מתה. הסבתא בקשה מבתה, האחות הגדולה בעשר שנים מאמא שלי, לטפל באמא שלי. כך היה אימי גרה אצלה ומגיל צעיר החלה לעבוד, לא למדה בבית ספר מעולם, אך ידעה המון שפות לדינו ערבית אידיש. בגיל 12 בשביל להתקבל לעבודה בחקלאות למדה עברית בתוך חודש.

בעיר העתיקה גרנו בחדר אחד, בו תמיד היתה מיטת תינוק מלאה, היו לי 9 אחים. המיטות היו יותר גדולות מהיום, ישנו שלושה במיטה והיינו נלחמים על השמיכה. כשנולדה אחותי הקטנה רבקה אבא שלי קנה מיטה נוספת ואני עברתי לישון עם אחותי שרה. אחותי הבכורה מזל היתה אמורה לנסוע לעיר להתחיל לעבוד אך נדרסה על ידי אוטובוס (היתה בת 15, ילדים למדו עד כיתה ח ואז הלכו לעבוד). מאז שנים אמא שלי היתה בוכה על כך. חודש אחרי היתה לאחי אהרון בר מצוה עצובה הוא קיבל מתנה 2 ממחטות אף בצבע ורוד מהדודה גרציה. גרנו בחצר שנקראה ה"חורבה" ובחצר זו גרו שלוש משפחות עם הרבה ילדים איתם שיחקנו. בחצר היו המון חסידים. היו שלושה בתי כנסת בחצר שלנו. היינו דתיים הבנים חבשו כובעי ברט לאמי היתה מטפחת על ראש.

בראש השנה היינו מברכים את הברכות המסורתיות, ובשישי אמא היתה מדליקה פתילות במקום נרות. בפורים אנחנו לא התחפשנו, לא היה לנו כסף, אבל כל השכנים היו אופים עוגות למשלוחי מנות ואהבתי מאד את החג. לא היה לי חסר שלא התחפשתי, את העוני לא הרגשתי בדרך כלל, אך כן, למשל קינאתי שאין לי מכנסי ספורט (טרנינג). בפסח היינו מנקים את הבית טיפ טופ וכל אחד היה צריך לברור מהאורז את האורז האדום, שהוא חמץ ואמא היתה נותנת לנו ציונים כמו בבית ספר- טוב מאד, מצויין. כל השנה היו לנו כלים עלובים, כוסות מפח עם ידית. אבל רק בפסח היו לנו כלים יפים מעוטרים ואהבתי את החג בגלל זה. סוכות היה חג הכי כיפי אבא היה בונה סוכה עטופה בבד לבן ועם סכך. אבא שלי עבד בבית חולים לאנשים תשושים והיה שם אמן שהיה מכין קישוטים מדהימים לסוכה והיתה לנו הסוכה הכי יפה. ט' באב שנאתי כי היה עצוב והיינו צמים ומכינים פתיתים בזמן הצום. בהמשך כשנולדה בתי הבכורה נאווה היום הזה השתפר בעיני.

אמנם לא היו לנו בובות ולא היה לנו כדור, כל מי שהיה לו כדור נחשב עשיר. היינו משחקים עם כדור מאולתר, "איש חסיד היה" וחמש אבנים (מאבנים ולא ממתכת) שיחקנו המון שעות בחבל, קלאס, מחבואים ותופסת.

בזמן החופשי היינו עובדים בבית ממלאים מים מבור המים, מנקים את החצרות, עוזרים לאחים הקטנים יותר, היינו מנקים את הרצפה שהיתה מלאה בחורים ולקח המון זמן לנקות. לא היה לנו חשמל, היינו הולכים לישון כשהחשיך אך היתה לנו מנורת נפט שהיינו רבים עליה כדי להכין שעורים. לא היו לנו כמעט בגדים אך למרות זאת לא הרגשנו עניים.

שם החיבה שלי במשפחה היה מרגול. תאריך הלידה שלי הוא 1934 ולא ידוע מה התאריך המדויק ולא ברור למה. אני הייתי האחות הרביעית מתוך תשע. למדתי בבית ספר לבנות. היתה מסעדה בבית ספר, כל יום שלוש בנות אחרות עם מורה היו מכינות אוכל לכל התלמידים. אסור היה להביא אוכל לבית ספר. אף פעם לא היו לנו ממתקים בבית. הממתקים שלנו היו פירות. בעיר העתיקה כולם היו דתיים אבל לא היו צריכים להתפלל. ההמנון של בית ספר היה: אדון עולם.... אהבתי את השירים שלימדו בכיתה ביניהם "בהרים השמש מלהטת..." לא היה אז רדיו.

אחד האירועים המשמחים שזכור לי היה כשבת הדודה שלי התחתנה ובעלה הגיע מהצבא הבריטי, כולנו היינו בחתונה והיה מאד שמח. אז לא היו מתייחסים ליום ההולדת, לא חגגנו לנו ימי הולדת לא קיבלנו מתנות וגם לא איחלו מזל טוב.

הנסיעות שלנו היו למחנה יהודה לדודה שלי. במסגרת הבית ספר נסענו בכיתה ג' לים המלח, בכיתה ז' בפעם ראשונה לתל אביב. לא יצאנו לחופשות משפחתיות אבל היינו 30 ילדים ממשפחות השונות בחצר הבית כנסת, שיחקנו ביחד בחופשות והיה כיף והיינו מאושרים.

אמא שלי היתה טבחית טובה, הכינה קניידלך רכים מעולים וקציצות בשר טעימות ועלי גפן וממולאים מצוינים, היתה עושה חביתות עם תפוחי אדמה, אהבתי הכל. היא עשתה זאת בתנאים לא קלים כי לא היה כיור, תנור ומקרר.

במלחמת השחרור הייתי בגיל 14 עבדתי כקשרית, 17 יום אחרי הכרזת המלחמה, כשהלכתי להביא מחסנית של כדורים נפצתי קשה מרימון. טופלתי בבית חולים בעיר העתיקה, כשנכנעה העיר העבירו אותי לבית חולים בעיר החדשה. אמא שלי אחיותי והילדים הקטנים עברו לעיר החדשה אך הבנים הבוגרים בהם גם אח שלי אהרון הלכו לשבי בירדן.

כאשר קטמון נכבשה על ידנו נתנו למשפחתנו בית ענק עם מים זורמים ועצים. זה היה בית מדהים עם שלוש כניסות. אני הצטרפתי לנוער העובד והתחברנו לקבוצה נוספת מירושלים בה היה גם משולם, יחד הלכנו לצבא לנח"ל, הגענו למשאבי שדה. היינו בגרעין הראשון שהגיע למשאבי שדה (לא לחלוצה) גרעין צי"פ, ובהמשך אני וסבא משולם התחתנו ונולדו לנו ארבעה ילדים."

על מילים ודברים אחרים

תמיד אהבתי מילים. מילים כתובות הפנטו אותי – בהיתי בהן כדרדק בן שלוש, והן לימדו אותי משמעויות חדשות וציירו לי עולמות רחוקים. אני זוכר כמו היום, את הספר הראשון שנפל לי לידיים – והוא אכן נפל – משידה גבוהה שעליה הונח ואליה לא הגעתי. זה היה ספר תמונות, או ליתר דיוק – תחריטים. אומן צרפתי בשם גוסטב דורה חרט על לוחות עץ את גרסאותיו לסיפורי המקרא, ואלה כשהוטבעו בנייר ויצאו לאור, היו מסעירי דמיון – במיוחד בעיניו של דרדק סקרן כמוני. שאו בדמיונכם את התמונה של דוד המניף את הראש הכרות של גוליית בידיו מעלה. או למשל את הפסוק –

בַּיּוֹם הַהוּא יִפְקֹד יְהוָה בְּחַרְבּוֹ הַקָּשָׁה וְהַגְדֹּלָה וְהַחֲזָקָה עַל לְוִיתָן נָחָשׁ בָּרָם וְעַל לְוִיתָן נָחָשׁ עֶקְלָתוֹן וְהָרַג אֶת-הַתַּנִּין אֲשֶׁר בָּיָם. (ישעיהו כז א) שלווה בתמונה המפחידה שכאן – ואם אספר לכם שכך בעצם למדתי לקרוא – תבינו איזו ילדות עשוקה הייתה לי ☺ ...

היות והמילה הכתובה אהובה עלי, אני תמיד נזהר בכבודה. גם ביודעי את הכוח הטמון במילים, שיכולות להחיות ויכולות להמית, וגם מאחר 'שמחשבה יוצרת מציאות' – דרך מילים. שהרי גם הקב"ה נזקק למילים על מנת לברוא את עולמו. ואני מה ביקשתי? רק את המציאות ביקשתי להיטיב. מעולם לא השתמשתי במילים שאינן מכבדות, גם כשראוי היה לעשות כן, ומעולם לא השתמשתי במילים כנשק לפגוע – וכך אעשה תמיד.

בימים אלו מתנהל במזכירות דיון מעניין. ולא, לא מדובר על 'השולחנות העגולים' שאנו מוזמנים להסב אליהם בקרוב, או על שיוך הדירות, וגם לא במאבק על משאבי אנוש. אגב זה – ברכות לניב יערן שנבחר. הפעם מדובר בנושא אחר – חופש הביטוי וגבולותיו. ואם אתם תמהים הכיצד זה הגיע נושא שמצוי ברומו של עולם לדיוני המזכירות – מייד תיפתר התעלומה.

הסיפור התחיל לפני כחודשיים וחצי, עת פרסמתי בקהילנט את המאמר תקוות גדולות. המאמר ההוא היה השלישי בסדרת מאמרים שעסקה במסתננים, ובמיוחד בהחלטת מזכירות אחת. את המאמר ההוא לא יכולתם לקרוא בעלון בזמן אמת, וזאת מאחר ופרסומו נמנע בהחלטת העורכת ובהוראת המזכירה. הנימוק למניעת הפרסום היה, שעורכת העלון ביקשה לקבל 'תגובה' לפני פרסום, ומאחר וזו לא ניתנה, המאמר נשאר מחוץ לעלון ההוא. לבסוף – אחרי דין ודברים – המאמר פורסם באיחור של שלושה שבועות בעלון הבא יחד עם תגובה מטעם המזכירה, שלא סתרה אף אחת מהעובדות שצוינו במאמר המקורי, אלא רק תקפה **אותי** בטענת 'הפוסל במומו פוסל'. הנה זה כאן בעמוד 9 למטה למי שביקש. וזאת למרות שלא פסלתי אף אחד ולא הקבלתי אג'נדה למום. על מנת לקצר את הסיפור אומר רק, שאחרי הדברים האלה הוחלט במזכירות לקבוע נהלים באשר לפרסום בעלון ובמדיה האלקטרונית, החלטה שאני שמח בה והיא עבורי בבחינת 'מעז יצא מתוק'.

חמישה סעיפים יש בהצעה שהבאתי למזכירות. על ארבעה יש הסכמה מלאה. על אחד, סעיף 2 – זה העוסק במדיניות 'התגובה' – אנחנו לא מצליחים להסכים. קיימנו דיונים

בנושא בשלוש ישיבות מזכירות, והיו גם ניסיונות גישור, אך כל זה בלא הועיל - עדיין יש אי הסכמה מהותית באשר לסמכותו של העורך **להתנות פרסום בתגובה תחילה**, וזו הסיבה שהדברים מובאים כאן לבחינת הציבור.

ואם פתחתי במילים ובאהבתי להן, אני שמח לכתוב כאן את המילים הטובות על טיול המשק שהתקיים לאחרונה. מה למדתי בטיול הזה? המון. שיש אנשים מבוגרים עם מרץ של בני תשחורת, שלא וויתרו על שום תל, טיפסו כל גבעה עם מקל וכובע, והשאירו אבק לצעירים. למדתי שיש אחווה אמיתית בין חברים, ויש עזרה הדדית, ויש התנדבות ורצון טוב בכמויות. ולמדתי שיש הכרת הטוב והוקרת תודה על הטוב. וגם אני שמח להגיד כאן **תודה**. תודה למארגנים – נעמתם לנו מאוד. ותודה לחברים שהראו לי שעוד יש לנו קהילה. תודה מקרב לב.

לסיכום, כולכם מוזמנים להציץ בהצעה העומדת לדיון ובמיוחד בסעיף 2 ולחוות את דעתכם. אני רואה בזה תחילתה של דרך להבריא את השיח בתוכנו – אשרינו שזכינו שאלו הנושאים שאנו עוסקים בהם.

כל חבר חייב בכבוד הציבור, וכל ציבור חייב בכבוד חבריו. ואם נקיים כולנו את הפסוק –
נָצַר לְשׁוֹנֵף מֶרֶע וּשְׁפָתָיו מִדְּבַר מְרָמָה (תהילים לד יד)
ירוח לנו, ותנעם לנו השהות בכיכר העיר הקטנה שלנו.

ובבניין הארץ ננוחם – דן חנוך

ת/דה

לכל בית משאבי שדה

אני רוצה להודות לכולכם. בשעות הקשות נתתם לי להרגיש שאני חי בבית קטן ומיוחד. כל אחד בדרכו בא ניחם אמר מילה והמנהג הזה לעלות לרגל עם מאפה תבשיל, ערב ערב. זה מחמם את הלב ומנחם.

משאבי שדה הוא לא סתם קיבוץ, הוא קהילה עוטפת, אכפתית, ומחבקת. אשרי החברים שזוכים לחיות כאן.

אני מאחל לנו שנמשיך להיות אחד בשביל השני, נתמוך זה בזה גם ברגעי שימחה וגם בעצב. מודה לכולכם מקרב לב אלי אלישע

לצביקה עובדיה והמשפחה

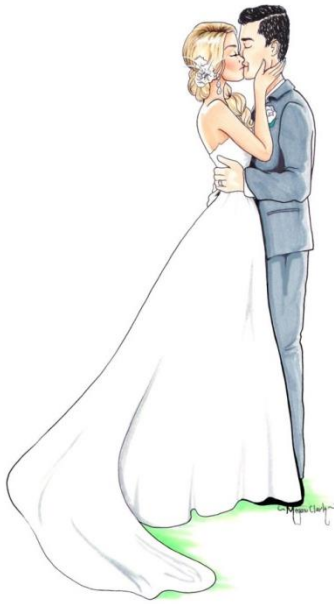
משתתפים באבלך על מות האם

מזל עובדיה ז"ל

בית משאבי שדה

אני מתנצלת על מספר טעויות שנעשו בעלון הקודם, ולה
הלאן אתקן...

ברכות לסיגי ורזון בן נון לרגל 20 שנות נישואים
והרבה מזל טוב לחתונת נופר עם בח"ל ערן

ברכות לשימעלה ודליה לביב והמשפחה
לחתונת ניר עם נופר בח"ל

ויש גם שמחות נוספות....

ברכות ומזל טוב לחבי יונקמן והמשפחה
לרגל נישואי נועם עם בח"ל פלג

ברכות לנאטע וצמית וכף המשפחה
להולדת הבת, אחות אלי'רן,
נכדה ליהודית ורני,
נ'נה לבהירה וח'ני.

מלא טוב ליהדר ודור והמשפחה
להולדת הבן, אח ליוסף
נכד לרותי ושי וסימאנה ויורם

אזשר בריאות והרבה אהבה בית משאבי שדה

תשומת הלב השבוע על גבי המרקע נדדה מהילדים התאילנדים הלכודים במערה וחילוץם למשחקי המונדיאל המפתיעים, הקבוצות מדרום אמריקה חזרו לביתם ומי יקח את הגביע ?

חג המחזור נחוג כערב "בירה נשירה" בארגון מסיימי י"ב כיתת לוטם המבורכת בכשרונות רבים . היה שמח ושונה. כל הכבוד ובהצלחה בכל אשר תלכו.

הוותיקים יצאו לסיור לאזור ניצנה. היו בקרבת הגבול המצרי . עברו ליד כמהין וביקרו בבאר מילכה. שמעו וראו את גידולי החקלאות המיוחדים למקום ולארץ בהיותם אורגניים. בהזדמנות זו כובדו בפרי והמשיכו בדרכם לניצנה שם ראו את התפתחות המקום ורותקו מדברי דוד פלמ"ח על הפעילות החינוכית הגדולה שנעשית במקום.

ערב שורשים לבני המצווה מהמשק התקיים במועדון, כל משפחה הציגה את עצמה על ידי ריקוד, שיר, מצגת או בהקראה של קטע מעבודת השורשים. ולבסוף קינחו בארוחה שהוכנה על ידי המשפחות.

ניר סומך שהיה קצין במשטרה והואשם שהרג את שכנו במושב ואף היה בכלא 3.5 שנים. סיפר את השתלשלות העניינים . בסיום הפרשה המטלטלת זוכה לחלוטין ושחרר מהכלא.. והלקח-הכל אפשרי, יש להילחם על הצדק ולא לוותר. בהחלט סיפור חיים מעורר השראה.

שבת שלום לכולם